

Nr 36.

Av herr **Johansson, Johan Bernhard**, om ändrad lydelse av 49 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 innehåller i 46 § följande bestämmelser. För bestämmande av beloppet ej mindre av de till vägkassan ingående bidrag än ock av den ersättning, som enligt 12 § skall utgå, skall uppskattning ske, särskilt för varje väghållare, av årliga kostnaden för underhållet den tid, marken är bar, av allmän väg, bro eller färja. Vid sådan uppskattning skall skäligt avseende fästas så väl å ortens pris på dagsverken och körslor som ock därå, att de till vägunderhåll in natura indelade i allmänhet äro i tillfälle att med egna arbetare och dragare fullgöra arbetet, ävensom å avståndet mellan den väghållningsskyldiga fastigheten och dess vägloft; börande i uppskattningsinstrumentet utsättas detta avstånd ävensom, där detsamma är mer avsevärt, särskilt angivas det belopp, som anses motsvara väghållarens till följd av berörda förhållande ökade besvär.

Den i 46 § föreskrivna uppskattning skall verkställas av en för varje väghållningsdistrikt tillsatt särskild nämnd.

Sedan nämndens uppskattning vunnit laga kraft, *skall den*, enligt 49 §, *lända till efterrättelse i minst 10 år* och intill dess ny uppskattning sker. Äskas efter sagda tids förlopp ny uppskattning, ankommer det på Kungl. Maj:ts befallningshavande att, efter de väghållningsskyldigas hörande, om sådan förordna.

Av uppskattade kostnaden för underhållet av allmän väg, bro och färja lämnas, enligt bestämmelse i 60 §, tre tiondelar av statsmedel. Därutöver kunna väghållningsdistrikt, som äro med väghållning synnerligt betungade, efter Kungl. Maj:ts prövning, av staten erhålla särskilt understöd, i den mån medel, som för sådant ändamål kunna vara anslagna, därtill lämna tillgång.

49 §:s bestämmelse att nämndens uppskattning skall *lända till efterrättelse i minst 10 år* har numera visat sig medföra stora olägenheter. På

grund av berörda bestämmelse blir nämligen det normala statsbidraget, som utgår efter grunder, fastställda före kristidens inträde, synnerligen otillräckligt, även om man icke tager i betraktande den större slitningen av vägarna, som genom motortrafikens ökning numera äger rum. Sistnämnda förhållande är dock en icke oväsentlig faktor, och härtill kommer ytterligare att anspråken på vägunderhåll på grund härav blivit under de senare åren väsentligen höjda. De statsbidrag, som numera utgå, bliva därför allenast en mycket ringa bråkdel av underhållskostnaden. Det synes mig därför oegentligt, att någon omvärdering icke får äga rum förrän tidigast vart 10:e år. En sådan anordning är långt ifrån smidig. Då rätten att erhålla förnyad uppskattning är omgärdad med starka skrankor — väghållningsskyldigas hörande och Kungl. Maj:ts befallningshavandes tillstånd — synes mig knappast hinder föreligga att borttaga tidsbegränsningen i 49 §.

Jag hemställer fördenskull,

att riksdagen måtte för sin del antaga följande ändrade lydelse av 49 § lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

§ 49.

Sedan nämndens uppskattning vunnit laga kraft, skall den lända till efterrättelse intill dess ny uppskattning sker. Äskas ny uppskattning, ankommer det på Kungl. Maj:ts befallningshavande att, efter de väghållningsskyldigas hörande, om sådan förordna. Då ny vägdelning — — — annat.

Har, — — — sker.

Stockholm den 19 januari 1923.

J. B. Johansson,
Fredrikslund.